உ

செந்திலாண்டவன் திருவடி துணை

பாலவிநோதினி

அல்லது

குழந்தைகளின் அன்பன்

ஒரு மாதாந்தப் பத்திரிகை

தொகுதி 5 | 1923ஞு ஜூன்மீ | பகுதி 6

கடவுள் வணக்கம்.

சந்தான புஷ்ப பரிமள கிங்கிணி முகச
சரணயுக ளம்ருதப பிரபா
சந்த்ரசேகர மூஷிகாரூட வெகுபோக
சதயபரி யாலிங்கனச
சிந்தாமணிக கலச கர கடகபோலதரி
யமபக விநாயகனை முதற
சிவனை வலம்வரு மளவி லுலகடைய
நொடியிலவரு சித்ரக கலாபமயிலாம
மகத்தாகினிய ரபய தரங்க விதரங்க
வனசரோதய கிரதிகா
வரபுத்ர ராஜீவ பரியங்க தந்திய
வராசலன குலிசாயுதத
இந்த்ராணி மங்கலய தந்துரக்ஷா பரண
விகலவேல்விழி ஞெனருள் கூர
இமையகிரி குமரிமக னேறு நீலகரீய
ரதனக கலாப மயிலே

அருணகிரி நாதர் அருள் வாக்கு.

ஹிதோபதேசம்

1 குரு படியென்று சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் மாணவன் படிப்பதிலே எப்போதும் முயன்றபடி இருக்கவேண்டும். ஆசிரியருக்கு எது பிரியமோ அந்தக் காரியத்தையே செய்தல் வேண்டும் அவர் மனம் கோணும்படி நடப்பது கூடாது குரு எப்போதும் மாணவனுடைய நன்மையை நாடியவராக இருப்பார்.

2 பெரியோர்களைக் கண்டால் எப்போதும் மரியாதையுடன் எழுந்து வந்தனம் செய்யவேண்டும் பெரியோர்களை வணங்குகிறவனுக்கு ஆயுள் அபிவிருத்தியாகும்; புகழ் பெருகும், திடமும் பலமும் உண்டாகும்.

3 தாய் தந்தையர்கள் மக்களின் நன்மையின் பொருட்டு எவ்வளவோ துன்பங்களைப் பொறுக்கிறார்கள் ஆனால் மக்களுக்கு அவர்களிடம் பொறுமை யிருப்பது அரிதாயிருக்கிறது. இதனாலேதான் பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்று பழமொழி வழங்குகிறது.

4. நல்ல பிள்ளைகள் தாய் தந்தையர்க்கும் குருவுக்கும் எப்போதும் பிரியத்தையே செய்வார்கள். அவர்கள் ஆசீர்வாதம் சகல நன்மைகளையும் கொடுக்கும். இந்த மூவரையும் ஆதரிக்கிறவனே தர்மங்களை யெல்லாம் ஆதரவு செய்தவனாவான். இந்த மூவரையும் ஆதரவு செய்யாதவன் எவனோ அவனுடைய செய்கைகள் யாவும் வீணாகும்.

5. ஸந்தோஷம், பொறுமை, அடக்கம், திருடாமலிருப்பது, பரிசுத்தம், சாஸ்திர ஞானம், ஈசுவர ஞானம், ஸத்யம், கோபமின்மை இவை தர்மத்தின் இலக்ஷணமாம்.

சிவபெருமானும் செந்தமிழ்ப் புலவரும்

சிவபெருமான் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் செய்தருளிய மதுரையம்பதியில் முன்காலத்தில் மூன்று தமிழ்ச்சங்கமிருந்தன. அவை முறையே முதற் சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச் சங்கம் என்று பெயர் பெற்றன. கடைச் சங்கமிருந்த காலத்திலே வங்கிய சூடாமணி யென்னும் பாண்டிய ராஜன் அரசுபுரிந்து வந்தான்.

வங்கிய சூடாமணி நல்ல நீதிமான், சிறந்த தெய்வ பக்தி வாய்ந்தவன். அவனும் அவன் மனைவியும் வசந்த காலத்தில் ஒரு நாள் உய்யான வனத்தில் சந்திரகாந்தக் கல்லாலமைந்த ஒரு திவ்யமணி மண்டபத்தில் தனித்து இனிதிருந்தனர். அப்பொழுது தென்றற் காற்றானது திவ்விய பரிமளத்தோடு வீசியது. பாண்டியன் "இந்த மணம் எங்கிருந்து வருகிறது? பூஞ்சோலைக் காற்று வீசின மணமுமன்று; காற்றுக்கேது மணம்? இது எதினுடைய மணமோ தெரியவில்லையே" என்று கருதித் தன் நாயகியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அந்தத் திவ்ய மணம் அவளுடைய கூந்தலிலிருந்து வீசுவது கண்டு, இது என்ன புதுமை என்று வியப் படைந்து "இவளுடைய கூந்தலுக்கு இந்த மணம் செயற் கையால் வந்ததோ இயற்கையால் வந்ததோ" என்று ஐய

மூறமுன; "இபபடி எனக்குணடான சநதேகததை அறிநது பாடவலல விதவானுககு ஆயிரம பொன பரிசு கொடுபபேன" எனறு சொலலி, உடனே ஆயிரம பொன வரவழைதது அதை ஒரு முடிபபாகக கட்டி மநதிரியின வசம கொடுதது, "இதனைச சஙக மண்டபததில சஙகப புலவா முனனிலையிலே கட்டித தொஙகவிடு" எனறு ஆணையிட்டான

மநதிரி அவவாறே செயதான சஙகப புலவாக ளொவவொருவரும அதுபறறி ஆலோசிகக லாயினா அவரவா தததம மனததிறகுப பட்டகருததை அரச னிடம போயத தனிததனியே பாடிக காட்டினா அர சன கருதது அவாகள ஒருவருடைய பாட்டிலும அமைய விலலை ஆகையினால சஙகப புலவாகள் எனன ஆசசரிய மெனறு திகைதது ஒனறுந தோனறுதவரா யிருநதனா

இபபடி யிருககையில, மதுரையில மீனாட்சி சுநதரே சுவரருடைய ஆலய பூஜை செயயும பிராமணன தருமி எனபவன அநதப பொனமுடிபபைத தானடைய விருமபி னன. அவன பரம ஏழை, பிரமசாரி அநதப பொனமுடிபபு தனககுக கிடைததால கலயாணம செய்துகொளளலாம எனபது அவன கருதது ஆகையினால அவன, மகாதேவ னுகிய சோம சுநதரக கடவுளின பூஜையை நடததிமுடித ததும, ஒரு நாள ஸநநிதியில காஙகூபபி நினறு, "அடி யேன தநதையும தாயுமிலலாதவன, உனனை தவிர வேறே ஆதரவிலலாதவன எனககு இனனும கலயாணமாகவிலலை கலயாணம செயது கொளளவேண்டு மெனகிற அவா இருககிறது. பொருளிலலாதபடியால அநத அவா நிறை வேறுமலிருககிறது. தேவதேவனே! மஙகைபஙகாளனே!

அரசனுடைய கருத்தை யமைத்து ஒருகவி பாடியருளினால், நான் அந்தக்கவியை அரசனிடம்பாடி ஆயிரம் பொன்னையும் பெற்றுக் கொள்வேன் என்மிடி தீரும். கிருபைசெய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் ஏழைக்கிரங்கியருளும் தயாநிதியாகையால், அவர் அந்தணன் முன்தோன்றி, "அன்ப! வருந்தாதே, உன்விருப்பப்படியே ஒரு செய்யுள்பாடித் தருகிறேன், அதைக்கொண்டு போய்ப்பாடி உன்மனக்கோரிக்கையை நிறைவேற்றிக்கொள்" என்று கூறி,

* "கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே"

எனும் பாடலைப் பாடிக் கொடுத்து, "நீபோய்ப்பாடு, சித்திபெறுவாய்" என்றனுப்பினார்.

கொங்கு-வாசனையை, தேர்-ஆராய்ந்தறியும், வாழ்க்கை-வாழ்வையுடைய, அஞ்சிறை-அழகிய சிறகுகளுள்ள, தும்பி-வண்டே, காமம் செப்பாது-முகஸ்துதியாக (பொய்) பேசாமல்; கண்டது-நீ (உண்மையாய்) அறிந்ததை, மொழிமோ-சொல்வாயாக, பயிலியது கெழீஇய நட்பின் பழக்கத்தினால் உண்டாகிய அநுபவத்தால், மயில் இயல்-மயில்போலும் சாயலையும்; செறி-(வரிசைக் கிரமத்தில்) நெருங்கிய, எயிறு-பற்களையும் (உடைய), அரிவை-(உத்தம) பெண்களின், கூந்தலின்-கூந்தலை (தலைமயிரை)ப் பாகத்திலும், நறியவும்-உயர்ந்த மணம்; நீ அறியும் பூ-நீ கண்டறிந்த புஷ்பங்கள் எதனிடமாவது, உளவோ-இருக்கின்றதா? (இல்லை.)

தருமி அநதபபாடலைப பெறறதும பெருமபுதையல கணடெடுததவனபோல மகிழ்நது ஜகதீசனைபபணிநது விடைகொண்டு பாணடியன முனனே போய்ப பாடலை வாசிததான. அநதபபாடலில தனகருததமைநதிருககக் கணடபாணடியன மகிழ்நது, அநதணனை நோககி, "இநதப்பாடலைக கொணடுபோயச சஙகபபுலவரமுனபு படிததுக காட்டிப பொனமுடிபபைப பெறறுககொள" எனறு சொலலியனுபபினன, அநதணனோடு தன உததரவைச சஙகபபுலவரககுத தெரிவிகக ஓர அதிகாரியையும அனுபபினன.

தருமி தைரியமாகச சஙகபபுலவரிடம போய ஈசன தநத கவியைப படிததான. அதிகாரி, அநதககவியை அரசனேறறுக கொணடதையும தருமிககுப பொன முடிபபைத தருமபடி கடடளையிடடதையும சஙகபபுலவரககுத தெரிவிததான சஙகபபுலவர எலலோரும அநதக கவியை ஒபபுககொணடனர. ஆனால அவரகளில கீரர எனபவர அநதககவியை ஒபபுககொளளவிலலை அவர தருமிககுப பொனமுடிபபைக கொடுககக கூடாதெனறு தடுததுவிடடார, "இநதச செய்யுளிலே குறறமிருககிறது, போ!" எனறு தருமியை அனுபபிவிடடார

தருமி எனன செயவான பாவம! நெடுஙகாலம அனனம கிடைககாமல படடினி கிடநத ஒருவனுககு அனனங கிடைததது, அவன உணணப போகுமபோது அவன கையை ஒருவன பிடிததுககொணடால எபபடி அவன கலஙகுவானோ அபபடிக கலஙகினன, "அநதோ எலலாம வலல இறைவன தநத பாடலிலும குறறமிருக

குமாரனால் என்ன சொல்வது! ஆகா! என் வினை கொடிது" என்று எண்ணிக்கொண்டே ஈசுவரனுடைய ஸந்நிதிக்குப் போய் வணங்கி நின்று, "என் ஐயனே இந்த வழுவான பாடலை ஏன் எனக்குப் பாடிக்கொடுத்தீர்? அவமானப்படும்படி யாயிற்றே. என் அப்பனே, சர்வ லோக நாதனாகிய உன் பாடலிலும் குற்ற மிருக்குமா னால் நான் என்ன சொல்லட்டும்? எனக்குப் பொருள் கிடைக்காவிட்டாலும் போகிறது. அதற்காக வருந்த வில்லை. அற்பாயுளும் சிற்றறிவு முடையவர்கள் உன் பாட்டைக் குற்றமுடையதென்று கூறக்கேட்ட என் மனம் படாதபாடு படுகிறது" என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டு அழுதான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள், உடனே ஒரு புலவராக அவன் எதிரில் தோன்றினார். அவர், கண்டிகை, மதாணி, மோதிரம், கதிர்முடி, வைரம்பதித்த கடுக்கன் இவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு முத்தமிழும் வல்லவர் இவரே என்று புகழும்படி நெற்றியில் திரிபுண்டர மிட்டுக் கொண்டு இடையில் பட்டாடையும் உடலில் பட்டங்கியும் அணிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் தோன்றியவுடன், அடைப்பை தாங்கவும், காளாஞ்சி தூக்கவும், கோடிக மேந்தவும், முத்துக்குடை நிழலின் கீழ் சாமரை வீசவும் சுற்றுச் சொல்லிகளுந் தோன்றினர். வேதமே பாதுகை யாகத் தாங்கிற்று.

இவ்வாறு தோன்றிய சிவபெருமானாகிய புலவர் தருமியை அழைத்துக்கொண்டு அந்தச் சங்கமண்டபம் சென்று, "கோட்டமில் கவிக்குக் குற்றங் கூறினரியாவர்?" என்று கேட்டார்.

அதைக் கேட்டதும் கீரர்,

"நாட்டிய புகழ் நக்கீரன்" என்று இறுமாப் போடு பதிற் சொன்னார். சொன்னவுடன் சிவபெருமான், "அந்தக் குற்றம் யாது?" என்று கேட்டார். நக்கீரர் "அப் பாட்டிலே சொற் குற்றமில்லை; பொருட்குற்றம் மிருக் கின்றது" என்றார் புலவர், "பொருட்குற்றம் யாது?" என்று வினவ, கீரர் தமக்குக் குற்றம் வருவது தெரியா மல், "முடிக்கும் பூவால் மணமே யல்லாமல் கூந்தலுக்குச் சுயமே மணமேது? ஆதலின் இல்லது கூறல் என்னும் பொருட் குற்றமாம்?' என்றார். இதைக் கேட்டதும் சிவபெருமான், "உத்தமஜாதிப் பெண்களுடைய கூந் தலுக்கும் தெய்வப்பெண் கூந்தலுக்கும் மணம் இயற் கையன்றோ?" என்று கேட்டார். கீரர், "அந்தப் பெண் களின் கூந்தலும் மந்தார முதலிய மலர்களினாலே தான் மணமுறும்" என்றார். சிவபெருமான், "நீ துதித்து வணங்குகின்ற பரஞ்சோதியான திருக்காளத் தியப்பர் பாகத்தே வீற்றிருக்கின்ற ஞானப் பூங்கோதை கூந்தலும் அப்படித்தானோ?" என்று கேட்டார். நக் கீரர், சிறிதும் அஞ்சாமல், "ஞானப் பூங்கோதையார் கூந்தலுக்கும் அப்படியே செயற்கையாலேதான் மணங் கமழும்" என்றார். இதைக் கேட்டதும் கடவுட் புலவர் தமது நெற்றிக் கண்ணையும் சடையையும் காட்டினார். கீரர், "நீரே பரமசிவனானாலும் ஆகுக! நீர் வடிவமுழுவ தும் கண்களாகக் காட்டினாலும் சரி; இந்தச் செய்யுள் குற்ற முடையதே!" என்று சொன்னார்.

சிவபெருமான் உடனே வெகுண்டு "அறிவில்லாத

வனே, வேதஙகளாலே புகழபபடும அமபிகையினுடைய கூநதலை எமமோடு மாறுபடடுச செருககினாலே பழித தாயாதலால நீ குடட நோய கொணடு அலைக" என, கீரா சிவபெருமானுடைய நெறறிககணணின வெமமை தாஙகமாட்டாமல பொறறாமரைக குளததிலே போய் விழுநதார சிவபெருமான உடனே மறைநதருளினா

இதைககணட மறறபபுலவாகள, "ஐயோ கீரனமதி யிலலாதவனுனை சொலலும பொருளுமாய விளஙகும கடவுளோடு வாதுசெயத குறறமெபபடிததீரும, இனிக கீரன பிழைபபதருமை அநத இறைவனே மனமிரங கினால தான இவன பிழைபபான" எனறெணணி,

"திருததனே சரணம சரணம மறைச சென்னி மேல
நிருததனே சரணம சரணநிறை வேதநூல
அருததனே சரணம சரணநதிரு வாலவாய
ஒருததனே சரணம சரணஙகளுனககு நாம"

எனறும பாடித துதிததனா

உடனே சிவபெருமான அஙகயற கணணமமையா ரோடு அபபுலவாகள சூழாததினடுவே எழுநதருளிக குளததிலே விழுநதுகிடககும கீரனை அருட்கணணாலே பாாததார உடனே நககீரா "ஐயோ உலகமாதாவான ஞா னப பூஙகோதையமமையார திருககூநதலுககுக குற றஞ சொனனேன என குறறததை என ஐயன சோமசுநதரக கடவுளேயலலாமல வேறு யார பொறுததருளுவா" எனறு மனம நைநதுருகி, "காளததிகைலை" யெனறெ டுததுச சொன மாறிமாறி யிசைய நேரிசை வெணபாவி னாலே ஒரு திருவநதாதி பாடித துதிததார. அது

கேட்ட சோமசுநதரக கடவுள அவர் முன்னே வநது அவா கரதலைப் பிடிததுக கரையேற்றினா. கீரா, கரையேறியதும சிவபெருமானையும தேவியாரையும வணஙகி,

அறனிலா னிழைத்த வேள்வி யழிதத போராண்மை போற்றி
மறனிலாத தணடிக கீரத மாண்பெருங கருணை போற்றி
கருவிவீழ கூற்றைக காயநத கனைகழற் கமலம போற்றி
சிறுவனுக கழியா வாழ்நாள் அளிததருள் செயதி போற்றி

என்று பாடித துதிததா. மறறப புலவரும ஜகதீசனை இவ்வாறே பாடித துதிதது வணஙகினா சிவபெருமான, நககீரரிடம இனனருள சுரநது,

“ நின்நோய் விலகும் நீ எப்போதும்போல் புலவர் கூடடத்திலே போயிரு ”

என்று கூறித தமது திருவுருக கரநது அமமையாரோடு திருககோயிலுககுள எழுநதருளினா.

பிறகு புலவாக ளெலலோரும சோநது சஙகத துககு முனபு தொஙகவிடடிருநத பொனமுடிபபைத தருமிககுக கொடுதது அவனை வாழததி அனுபபினா. பாணடியனும சநதோஷமடைநது தருமிககு வேணடிய பொருள கொடுதது விவாகததை முடிதது வைததான

குறிப்பு:—இதனால உததம ஜாதிப பெண்களின் கூந தலுககு இயற்கை வாசனை யுணடெனபதும, கலவிக செருக் காகாதென்பதும அறியலானோம.

ஸ்ரீ ராமாவதாரம்

(122-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸ்ரீ மிதிலையிலிருந்து புறப்பட்ட தசரத சக்கரவர்த்தி அயோத்தியை நோக்கித் தன் பரிவாரங்களுடன் சந்தோஷமாய் முன்னே சென்றான். இந்தப் பிரிவைச் சகியாத மிதிலாபுரி ஜனங்களின் மனமானது இவர்கள் பின்னே சென்றது. தன்னை யொத்த தம்பிமார்கள் புடை சூழ்ந்து வரப் பிராட்டி சகிதமாக ஸ்ரீராமபிரான் நடுவே சென்றான்.

இப்படி இவர்கள் போகும்போது மயில் வலமாகவும் காகம் முதலியவை இடமாகவும் குறுக்கிட்டன. சகுனம் நன்றாயில்லையே என்று சக்கரவர்த்தி கவலையடைந்தான். சமீபத்திலிருந்த பட்சி ஜோசிய னொருவன் "இச் சகுனம் வழியிற் சிறிது துன்பத்தை ஆரம்பத்தில் கொடுப்பதாயிருப்பினும் உடனே இன்பத்தை விளைவிக்கும் என்கிற அறிகுறியைத் தெரிவிக்கின்றது" என்றான். அதனால் சிறிது மனச் சாந்தி பெற்ற மண்டலாதிபதி மயங்காமல் பிரயாணமானான்.

கொஞ்சதூரம் போனதும் இவர்களைநோக்கி எவ

ரோ ஒருவர் வெகு முடுக்காய் வருவதை இவர்கள் கண்டார்கள். அவரோ பேரொளி வீசும் சடாபாரத்தையும், கொதிக்குந் தன்மையைக் கொண்ட மழுவாயுதத்தையும் உடையவராய் இடிபோன்ற குரலோசையுடன் ஒருபொன் மலை நடந்துவருவதுபோல் வந்தார்; பார்வைக்கு யுகாந்தத்தில் தோன்றும் ருத்திரமூர்த்தியைப் போலிருந்தார்.

இவ்வாறு வருபவர் பரசுராமர் என்றறிந்துகொண்ட சக்ரவர்த்திக்கு மனத்திற் பெருந் திகிலுண்டாயது

உடனே அரசன் பரசுராமருடைய திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து, மணக்கோலத்தோடு வரும் தன் மகனையும் தன்னையும் ஆசீர்வதித்தருளும்படி வேண்டிக்கொண்டனன்—பரசுராமர் இவ்வேண்டுகோளுக் கிணங்கவில்லை. க்ஷத்திரிய தருமத்தை நிலைநாட்டும்படி வற்புறுத்தினார். இப்போது ஸ்ரீராமபிரான் எல்லோரையும் கையமர்த்தி, பரசுராமரின் முன்வந்து “உமது கருத்தென்ன?” என்றான். பரசுராமர் “நான் க்ஷத்திரியப்பூண்டை அடியோடு போக்கக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஏற்கனவே அக்குல நாசத்தை ஏறக்குறைய முடித்து விட்டேன். முன்பே ஒடிந்திருந்த ஓர் அசத்தான வில்லை ஒடித்தெரிந்து பெருமை பாராட்டின உன் பராக்கிரமத்தைக் காண ஆசைப்படுகிறேன் வேறொன்றுமில்லை. இதோபார் என் கையிலுள்ள வில்லை இது பழுதடையாத தொன்று. இதன் மகிமையும் பெரிது. இதனிடத்தில் உன் வல்லமையைக் காட்டி வெற்றி பெற்றால் உன் குலம் மேன்மை யடைந்ததாகும்” என்று கூறித் தமது வில்லை நீட்டினார்.

* "அமைநதாங கொழுகான அளவறியான தனனை
வியநதான் விரைநது கெடும"

எனகிற உறுதிமொழியைப பாசுராமா மறநது போயினா.

ஸ்ரீராமபிரான அவா கொடுததவிலலை அநத நிமிஷத திலேயே வளைததருளினா. அதுகணட பாசுராமா வெட கமடைநது தமது தவப்பயன முறறும இழநது மகேந திரகிரியை நாடிசசெனறா. சக்ரவாததி முதலிய யாவ ரும நிராடஙகமாக அயோததிமா நகரை யடைநதனா

அயோததியில இவாகள எலலோரும சுகமாக வாழநது வரும நாளில, ஒரு நாள, தசரத சகரவாததி தனககுள தனது இராஜாஙக விஷயமான கவலை யொன றை மேறகொணடான அக கவலையை நிவாததிததுக கொளள மநதிரா லோசனைககுரிய சபையை அமமனனா பிரான கூடடினன அச சபையைச சாாநத மேதாவி யரோ சாமானிய ரலலா, நீணட காலமாக வாழையடி வாழையாய வரும குலப பெருமையை நனகுணாநதவா கள, கலவிகேளவிகளில வலலவராய அவறறின பயனை அநுபவ வாயிலாகக கணடவாகள, நடுநிலைவழுவாதவா கள, காமககுரோத லோப முதலியவைகளை வேரறகக ளைநதவாகள, தரும நோககததிலே தலையிடடவாகள; நோநத சமபவஙகளைக கொணடு இனி நேரககடவன

---

* அமைநது-அயலரசரோடு பொருநதி, ஒழுகான-நடவா தவனுகியும; அளவு அறியான-தன வலலமையின அளவை யறியாதவனுகியும, தனனை—, வியநதான-(தானே) மெசசிக கொணடு (அவரோடு பகை கொளபவன); விரைநது கெடும- சீககிரத்தில அழிநதுவிடுவான

வறறை யூகிததறிபவாகள ; ஊழ்வினைபபயனையும ஒழிக கவலலவாகள்; உயாதரபபிறப்பின உனனதந தெரிநதவர் கள ; அருமையான கலைகளிலும பழகியவாகள ; 'நானுடைமை மாநதர் சிறபபு' எனனும ஞாயததில கவரிமானை யொததவாகள ; இடமபொருள் ஏவல முதலியவற்றை நுணிததறியததககவாகள. தஙகள தலைவறகு அததியாவசியமாக வேணடற்பாலனவாகிய உறுதிகளை உதவககூடியவாவள அரசன கோபிததுக கொணடபோதிலும அககோபததைப பொருட படுததாமல ஞாயமாாககததையே மெனமேலும அவனுககுப போதிககமுநதும வீரரீராகள , திரிகால வாததமான முந தெரிநதவாகள பல சொலவானென—அரசனுடைய உததமமான நுணணிய உணாவே பல வுருவம பூணடு அவனைச சூழநதிருககுந தனமையைப போனறவாகள

இததகையோா அனைவரும ஒனறு சோநதனா. சோநதவாகள் வசிஷட பகவானை வணஙகி அரசனை ஆசீாவதிததாாகள வேநதன அவாகள திருமுகததை நோககி 'ஐயனமீா' உஙகளுடைய திருவருளால அடியேன இநதப பூமணடலததை யாதொரு குறைவு நோாதபடி அரசபுரிநது வநதேன. ஒரு நாளலல—இரண்டு நாளலல—அறுபதினாயிர வருஷமாக இநத அரசாடசியைத தாஙகி வநதேன எலலா உயிாகளுககும இததகையே தேடி நினறேன மூபபும வநதுவிடடது. இனி எனனுயிா நறகதியடையும மாாககததைத தழுவவேண்டியவனா யிருககிறேன. இதறகுச சகாயமாகக கூடியவாகள சறபுததிரரே. இராமனெனனும நல்ல பிளளையைப பெற்றும நான இன்னும் இநத இராஜயபாரததை ஏற்றுக கொண்டிருப

பது தருமமலல எனககு இதநதேடுபவாகளான நீங
களே இவ் விஷயமாய நான இனி நடததவேண்டிய முறை
மையை வெளியிடலவேணடும" எனறு விளமபினன

அரசன இவவாறு புகனறதைக்கேடட மநதிரததலை
வா சிறிது நேரம ஆழநத யோசனையி லிருநதாாகள.
இரணடு கனறுக ளிரஙகும ஒரு பசுவைப போல தவித
தாாகள உடனே வசிஷடா சகரவாததியை நோககி
"மனனரேறே! உமது யோசனை சிலாகிககத தககதே
சூரிய குலநதோனறி நீதிவழுவாது அரசு புரிநது வநத
அரசரோ பலா அவாகளுள உமமைப போனறு யாவ
ரோ நறகுண நறசெயல வாயநத இராமனை யொதத புத
திர ரததினததைப பெறறெடுததாாகள ஆமாாதத
தை விருமபும உமது கருததை நிறைவேறற வலலவன
இநத இராமனே இவன உமமினுமனததனையோ மடஙகு
ஒழுஙகு பெற இவவுலகததைப பரிபாலிபபான இது
பறறி நீா வருநதுதல வேணடாம" எனறூா

வசிஷடருடைய வாககைப பிறரும ஆதரிததது
இங்கு நநதனனை வெகுவாகப புகழநது பேசினா தசர
தன அவவாறே செயயத தீாமானிதது இராமசநதிரனைச
சபைககு வரவழைததான ஸ்ரீராமச சநதிரன வநததும
எலலோரையும வணஙகி நினறுன தசரதன அவனி
டம சநதோஷமடைநது, 'ஸ்ரீராமா, உனனை இநத இராஜ
யததுககு அரசனுககி நான தவம புரியக காடடிறகுப
போகவிருககிறேன. உன சமமதமெனன?" எனறு
கேடடான.

ஸ்ரீராமச சநதிரன, இதைக கேடடதும தன இரு
கரஙகளையும உசசிமேல கூபபி நினறு "என அருமைத

தந்தையே, பெரியோர்களே! அரசுரிமை பெற்றுப் பரிபாலிப்பதற்குரிய வல்லமை ஒரு சிறிது மில்லாதவனான, சிறியன், இராஜநீதி உணராதவன், இருந்தாலும் பெரியோர்களாகிய உங்கள் விருப்பம் அதுவாயின் நான் அவ்வாறு நடக்கக் கடமைப் பட்டவனாகிறேன். ஆகையினால் உமது கட்டளையை விருப்போடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்" என்று வெகு பணிவாய் மறுமொழி கூறினன்.

இந்த மறுமொழி கேட்டதும், தசரதன் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் பிறந்தான் என்ற செய்தி செவியிலே விழுந்த போது அடைந்த சந்தோஷத்தைவிட அதிகமான மகிழ்ச்சியை அடைந்தான். பெரியோர்க ளெல்லோரும் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு ஸ்ரீராமச் சந்திரனைப் புகழ்ந்து "தந்தைசொல் மிக்க மந்திர மில்லை என்பதை உணர்ந்த உனக்குச் சகல நன்மைகளும் உண்டாகும்" என்று ஆசீர்வதித்தனர்.

பிறகு தசரதன்,— குலகுருவான வசிஷ்டரைக் கொண்டு வேண்டும் நீதிமுறைகளை ஸ்ரீராமனுக்குப் போதிக்கும்படி திட்டஞ் செய்தான். பட்டம் பெறுவதற்குரிய அலங்காரங்களை ஸ்ரீராம பிரானுக்குச் செய்யும்படி ஆக்ஞாபித்தான். நாளை இராமன் பட்டம் சூடப் போகிறான் என்று தண்டோரா மூலமாக யாவருக்கும் வெளிப்படுத்துமாறு கட்டளையு மிட்டான்.

வசிஷ்டர் ஸ்ரீராமபிரானுக்கு நீதிகளைப் புகட்டத் தொடங்கினார். "ஸ்ரீராமா! நீ நாளையதினம் அரசனாக முடி சூட்டிக் கொள்ள விருப்பதால் இராஜநீதிகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தவசியம். அறிவறிந்த பிள்ளைகளுக்கு யான் எடுத்தோதுவது ஒன்றுமில்லை.

ஸ்ரீராமச்சந்திரன் அரசுரிமை ஏற்பது (170-ம் பக்கம் பார்க்க)

ஆயினும முறைமையைக கைபபறறவேண்டியது மூக கியமாதலால், நான சொலலும நீதிகளை மனஙகொளவா யாக —உலகததில பெரியோாகள அநதணாகளே மூம மூாததிகளும அவாகளுககு ஈடாகமாடடாாகள. ஆகை யால அவாகள விஷயததில மிகுநத பயபகதியாய ஒழுக வேணடும அவாகளுடைய சாபததால அழிநதுபோன வாகளும அநுககிரகததால உயாநது போனவாகளும தேவ வகுபபிலேயே பலரிருககிறாாக ளென்றால மறற வகுபபாா அவாகளை எவவாறு கருதி நடநது வர வேணடும எனபதை நீயே ஆராயநது பாா. அதுபோ லவே தேவரையும பாவிதது நடககவேணடும அரசருக குச சூது ஒரு விளையாடடா யிருநதபோதிலும அதைப போல ஒருவரை அடியோடு கெடுககவலலது வேறெதுவு மிலலை. அரசா அநதச சூதைக கனவிலும நினைததல கூடாது அனறியும அரசனானவன எலலா உயிாகளி டததும அனபு செலுதத வேணடும அனுகூலரிடத தில் அறககருணையும் பிரதிகூலரிடததில மறககருணையுங் கொளவது அரச தருமம அரசன எனனதான சாமாததி யவானா யிருநதாலும எநத விஷயததையும மநதிரிமா ரோடு கலநது யோசிததுச செயதல வேணடும. குடி களை உயிராகவும் தன்னை அவவுயிாககுரிய உடலாகவும் பாவிப்பவன் அரசரில் உததமனாவான. காடசிககு எளியவனும் கடுஞசொல வழஙகாதவனுமுளள வேந தனை உலகம கைகூபபிப புகழும அரசன தனனைத தூலக கோலுககு நிகராக மதிததுக குணஙகுறறததைக கணடு பிடிததல் வேண்டும. சாம தான தண்ட பேதம எனனும

சதுர்வித உபாயஙகள் அரசனது முனனேற்றததிறகுப பெரிய சாதகமாயிருக்கினறன. ஏழை அழுதகண்ணீர் கூரியவாளொகதும் எனனும பழமொழியை எபபோதும ஞாபகததில வைதது ஆதரவறறவாகளைப பெரிதும கவனிததல வேண்டும. ஆததிரப பட்டு ஒனறையுஞ செயயலாகாது. விஷய இசசையில புததியை அடககி வரவேணடும" எனறு அரசன அறியவேணடிய நீதிக ளனைததையும போதிததருளினா.

பினனா மஙகளஸ்நானஞ செயவிததுக குலதெயவ மாகிய ஸ்ரீமந நாராயணனை வழிபடவைதது, ஸ்ரீராம பிரானுககுப பட்டததுககான அலஙகாரஙகளைச செய யத தொடஙகினா. இநத நலல சமாசாரததைத தண டோரா மூலமாகக கேளவியுறற நகர ஜனஙகளும பிற ரும ஆனநதககடலில மூழகினவாகளாய சகரவாததியைக கொணடாடினாகள. ஆனால மநதரை எனனும கூனிககு மட்டும இபபேசசு செவியில நாராசததைக காயசசி நுழைததது போலிருநதது. கூனி எனபவள கைகேயியின தோழி. ஸ்ரீ ராமபிரான சிறுவயதில உணடைவிற கொணடு விளையாடிய போது ஒருணடையை விளையாட டாகக கூனியின முதுகினமீது விட்டனன. இது அவ ளுககுப பெரும கோபததை உண்டுபண்ணியது. அநத வனமததை மனதில வைததிருநது ஸ்ரீராமபிரானுக்குக் கெடுதி தேடவேணடுமெனறு அவள் சமயம பாாததிருந தாள. தெய்வாதீனமாய் அவளுக்கு இது நலல சநதாபப மாக முடிநதது.

(வரும.)

கலியின் இரகசியம்.

பாரதப்போர் முடிந்ததும் பரத கண்டத்தைப் பாண்டவரின் தலைவராகிய தரும புத்திரர் அரசுபுரியலானார். அப்போது உலகத்தில் அன்பு, அருள், அடக்கம், பொறுமை, ஐக்கியம், தானம், தவம் முதலியவை தலையெடுத்துத் தழைத்துவந்தன. குடிகள் வறுமையின் கொடுமையைச் சிறிதும் அறியாதவர்களாய் இன்புற்று வாழ்ந்திருந்தனர். செல்வப் பெருக்குஞ் செல்வாக்கும் சிறந்து விளங்கின. கோளுரைக்குங் குண்டுணித்தனம், விகற்பத்தைத் தரும் மித்திரத்துரோகம், மனக் கொதிப்பை வளர்க்கும் பொறாமைக்குணம் முதலிய கெட்டவிஷயங்கள் தலையிறக்க முற்றுச் சரிந்தோடின. காலமழைகள் கனிந்து பெய்தன. பயிர்வளங்கள் பரந்தோங்கின. ஆகையால் உலகமானது யாதொரு குறையுமின்றிப் பெருமித வாழ்வைப் பெரிதும் பெற்றுவந்தது.

இப்படி நடந்துவந்தது துவாபரயுகத்தின் பிற்பகுதியிலென்பர். அந்த யுகாந்தத்தில் ஓர் அதிசயச் சம்பவம் நேர்ந்தது. அதுவே கலியின் இரகசியமாம். அவ்விரகசியம் நமது இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்திலிருந்து ஒரு பத்திரிகை மூலமாய்ச் சில வருஷங்களுக்குமுன் ஆங்கில பாஷையில் வெளியாயது. அதன் கருத்தை இப்போது

நாம நமது பாலவிநோதினியில தமிழ்ப பாஷையில பேச வோமாக —

மேறசொனனபடி தருமநநதனா இராஜயபாரம செயதுவநத காலததில, அவருடைய தலை நகரில (அஸ திநாபுரியில), ஒருநாள மாலைப பொழுதில, கருதத நிறமுளள புருஷனொருவன குனறுடு கொழுமுகிலபோல, குரை கடலபோல, குவளைகளபோல, நினறுடு மயிற குலமபோல, நீரோட்டமுளள *நீனமணிபோல நிறங கொணட அழகிய குதிரை யொனறைத தன கையிற பிடிததுக கொணடு, வியாபாரஙகள பல நடககும கடை வீதியை நோககி வநது கொணடிருநதான.

இநதக குதிரையை அஙகொரு புறம உலாவிக கொணடிருநத நகுலன கணடெடுததுப பாரததான "இபபடியும ஒரு குதிரை உலகிலுணடா ?" எனறு இறுமபூததடைநதான. உடனே அநதக கரிய புருஷ னிடஞசெனறு "ஐயா ! நீரிககுதிரையை இபபககமாக ஓட்டிக கொணடு போவதைக கவனிததால, இது விற பனைக குரியதெனறு தெரியவருகிறது. அபபடியா யின இதனவிலை எனன ? கூசாமற சொலலும எவவள வாயினும கேட்பதைக கொடுதது நாஙகள வாஙகிக கொளளுகிறோம. எஙகள தமையனருககு இது உப யோகமாகலாம அவரும வயோதிகராயிருககிறா இந தக காலததில இததனமையான குதிரை அவருககு வேணடுவது அவசியம. உமது கருததை ஒளியாமல வெளியிடும" எனறு கேட்டான.

* நீனமணி—நீலமணி

கரிய புருஷன் நகுலனை ஏற இறங்கப் பார்த்து
"நீ யார்?" என்றான். நகுலன் "யாரா யிருந்தாலென்ன?
திருப்திகரமான விலைதானே உமக்குத் தேவை. சந்தே
கப் படாமல் உமது மனதிலுள்ள விலையைத் தெரிவி
யும்" என்றான்.

நகுலன் குதிரைப் பரீக்ஷையில் தேர்ந்தவன்; சுழி
சுத்தம் முதலிய லக்ஷணங்களைக் கண்டறிவதில் பேர்
போனவன். மேற்படி குதிரையை இவன் சோதித்துப்
பார்த்து அதனிடம் எத்தகைய தோஷமும் இல்லை
யென்றுணர்ந்தான்; அதனால் அதை எவ்விதத்திலா
வது பெற்றுத் தன் தமையனுக்குக் கொடுக்கவேண்டு
மென்கிற எண்ணத்தை மேற்கொண்டான்.

நகுலன் இவ்வண்ணம் கேட்கவே, குதிரைக்காரன்
"சரிதான் ஐயா—நீர் இன்னாரென்பதை நானறியக்கூடா
தோ?" என்று பின்னும் வினவினான். "கூடாதென்று
சொல்லவில்லை. ஆகவேண்டிய காரியத்தை விட்டு அநா
வசியமான பேச்சேன் என்பதுதான் என்கருத்து"
என்றான் நகுலன். குதிரைக்காரன் "நான் உம்மையறிய
விரும்புகிறேன். தயவு செய்து தெரிவியும்" என்றான்.

நகுலன் "அப்படியானால் தெரிவிக்கிறேன். என்
பேர் நகுலன்; நான் தருமபுத்திரருடைய தம்பி" என்றான்.
"தருமராஜாவின் தம்பியா நீவிர்? மெத்தவும் சந்தோ
ஷம். இந்தக் குதிரையை நான் விற்பனைக்குக் கொண்டு
வரவில்லை என் மனதில் ஒரு சந்தேக மிருக்கிறது.
அதை நிவர்த்தி செய்பவர்க்கு இதை இனாமாகக் கொடுக்க
விருக்கிறேன்" என்றான். இவ்வார்த்தை நகுலனுக்குப்
பரமானந்தத்தை யுண்டுபண்ணி விட்டது. அவன் குதி

மைக்காரனுடைய முகததைப் புனனகையுடன பாரதது "சநதேகததை நிவாததிப்பது எனககொரு பெரிதாகத தோனறவிலலை. உமது உளளததிலுள்ளதை உடனே சொலலலாம" என்றான. குதிரைககாரன "ஐயா நகுலரே! நான சொலவதைக கவனிததுக கேளும. ஓரிடத்தில பெரிய கிணறு ஒன்றுண்டு அந்தக கிணற்றை அடுத்தாற்போல ஏழு சிறு கிணறுகளும் உண்டு. பெரிய கிணற்றின் ஜலம் அவ்வளவும், முகாநது கொட்டினல், சிறு கிணறுகள் ஏழையும் நிரப்பி விடுகின்றது. ஆனால் இந்த ஏழு சிறு கிணறறு ஜலம் அவவளவும் அந்தப் பெரிய கிணறு ஒனறை நிரபப முடியவில்லை இசசநதேகததை நிவாததி செயதுவிடடுக குதிரையைக கொணடுபோகலாம" எனறான.

இககேள்வியினால நகுலன அதிசயமடைநதான. "பெரிய கிணறறு ஜலம சிறிய கிணறுகள ஏழுககும சரிபடடுப போகுமபோது, சிறிய கிணறுகளின ஜலம முழுதும எபபடி அநதப பெரிய கிணறறுககுச சரிபடாமறபோம? இக கேளவி நியாயமான தாகத தோறறவிலலை கேவலம பரிகாசததிற கிடமானதா யிருககிறது ஆகிலும ஆழநது யோசிததுப பாரபபோம குதிரையை அடைய வேணடுமானால உடையவனை எவவிததததிலாவது திருபதி செயயவேண்டும" எனறு தனககுள எணணி அஙகொரு புறம நினறு கொணடு யோசிககலானான குதிரைககாரனும அவவிடததிலேயே தஙகலானான

இஙஙன மிருக்கத தருமபுததிரா ஆசசுனனை அழைதது "தமபி! நகுலன எஙகே? வெகு நேரமாக அவனை நான இஙகுக காணவிலலையே?" எனறு கேட்டாா. அதறகுத தனஞசயன "அவன இஙகெஙகாவது வேடிககை பாாததுககொண் டிருப்பான நான போய்

அழைத்து வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கடை வீதி வழியாக வந்தான்.

வந்த அர்ச்சுனன் அங்கோரிடத்தில் கரிய நிற முள்ள புருஷனொருவன் கருநிறமுள்ள அழகிய குதிரை யொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டான். நகுலனைப் போலவே இவனும் அந்த அசுவத்தின்மீது விருப்பங்கொண்டு சொந்தக்காரனைப் பார்த்து "ஐயா! இந்தக்குதிரை விற்கப்படுவதானால் நானவாங்கிக்கொள்ளு கிறேன். கிரயம் என்ன?" என்று கேட்டான். குதி ரைக்காரன் நகுலனைக் கேட்டதுபோலவே இவனையுங் கேட்டான் அர்ச்சுனன் தன் பெயரையுமதான் இன்னொ ருடைய தம்பி என்பதையுந் தெரிவித்தான் குதிரைக் காரன் "ஆநந்தம்! ஆநந்தம்" இது விற்பதன்று எனக் குள்ள ஐயத்தை நீக்க வல்லவர்க்குப் பரிசாகத் தரப் படுவது இதுவேயாம்" என்றான் "என்ன கேட்கப் போகிறீர்—கேளும்" என்று அர்ச்சுனன் கூறினான் அதற்கு அப்புருஷன் "ஒரு யானையானது தன்மீதிட்ட அம்பாரத்துடன் சிறிய ஊசி யொன்றின் காதில் நுழை யத் தலைப்பட்டது அவ்வாறே அதன் தேகமுற்றும் நுழைந்துவிட்டது ஆனால் வாலமாத்திரம் நுழையக் கூடவில்லை. இதன் பொருளை வெளியிட்டுக் குதிரை யைக் கொண்டுபோகலாம்" என்றான்

அர்ச்சுனன் தான்வந்த காரியத்தையும் மறந்து இவ் விசித்திரக் கேள்வியை விளக்கவேண்டிய உபாயத்தைக் குறித்துச் சிந்திக்கலானான். நகுலனை அழைத்துவரப் போன அர்ச்சுனன் திரும்பாமையால் தருமர் பீமனைக் கூப்பிட்டு "தம்பி! வெளியேபோன நகுலன் வராமையால் அவனை யழைத்துவர அர்ச்சுனனை யனுப்பினேன். அவ னும் இன்னும் வரக்காணோம் எங்கேனும் விளையாட்டு விஷயமாகப் பொழுது போக்கிக்கொண் டிருக்கிறானோ என்னவோ தெரியவில்லை. நீபோய் அவனையும் நகுல னையும் கண்டுபிடித்து அழைத்துக்கொண்டுவா" என்று அனுப்பினார்.

பீமனும மேறசொனன மாாககமாகவே வநது அநத குதிரையைககணடு, ஆசைகொணடு, விலை கேடக, உடையவன முனவநதவாகளைக கேடடது போலவே கேடுப பீமனுககும ஒனறு சொனனன "ஐயா பீமசேனரே! ஒருவன் ஒரு நிலததில் பயிரிட்டான அந்தப் பயிரை ஆடுமாடு முதலியவை அழிததுவிடாதபடி வேலி போட்டான அறுவடை காலததில வநது பாாககும்போது வேலியே பயிரை மேய்நது விடடிருககககண்டான். இதன பயனை வெளிபபடுததிக குதிரையைககொண்டு போம' என்றன. இதுபறறிப பீமனும, வநத வேலையை விடடுவிடடு, ஆழ்நத யோசனையில அமாநது விடடான குதிரைககாரன இநதச சமயததில குதிரையுடன மறைநது விட்டான

கொஞச நேரஙகழிநததும பீமன தன யோசனையினினறும திருமபி "இது அசாததியமான கேளவி. இதன பொருளை நமது தமயனுரைக கேடடே தெரிநது கொளளவேணடு" மெனறு நினைதது, அாசசுனனையும நகுலனையுஙகணடு அவாகளும ஒவவொரு கேளவியால மயககபபடடிருககிறாாகளெனபதை யறிநது அவாகளை அழைததுககொணடு தருமரிடம வநது சோநதான.

வநததும பீமன தருமரை வணஙகி "அண்ணு! ஓாதிசயம். இவவூரின கடைவீதியில ஒரு கருதத புருஷன கரிய குதிரையொனறைக கொண்டு வநதான. அதுவோ பாாபபவா கணகளைப பறிககததககு அழகோடு கூடியிருநதது. தஙகளுககு அது பயனபடக கூடுமெனறு கருதி நாஙகள விலைபேசினேம குதிரைககாரன, குதிரை விறபதனறெனறும, தான கேடகும கேளவிககுபபதிலளிததால இனுமாகககொடுககபபடுமெனறும சொலலி ஆளுககொரு கேளவியாக எஙகள மூவருககும மூனறு கேளவி விடுததான. (வரும.)

மு இராஜகோபால பிள்ளை,
விதவான, கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

விதவ யுகதி

கமபா தாம பாடிய ராமாயணததை ஸ்ரீ வைஷணவ கோஷடியின் முன அரஙகேறறினா அபபோது ஓா அதிசயம நடநதது இநத ராமாயணததில இவா தமமை ஆதரிததுவநத திருவெண்ணெய நல்லூா சடையபப முதலியாரை நூற்றுககு ஒரு பாடல வீதம புகழநதிருநதாா இநத நரஸ துதி சிறநத காவியததில கூடாதெனறு வைஷணவாகள ஆகேஷபிததாாகள்

அநதச சபைககுத, தலைவாாயிருநத பெரியாா கோஷடிகளை பபாாதது " இது உபகாரஸமருதி, முதலியாா புலவரைப போஷிதது வநதவா அவருககுப புலவா செயயககூடிய கைமமாறு வேறிலலாமையால உததம காவிய மொனறு பாட நோநத இநத நலல சமயததையே தமககு சாததியமாககிக கொணடு முதலியாரைப புகழநதனா " இது பிழையினபாற படாது. இவ்வாறு செயவது பெரியோருககு அடுதததே ஆகிலும சபையோா சிறிது அயிஷடம கொணடபடியால நூற்றுககு ஒனறு யிருககும பாடல்களை ஆயிரததுக கொனறாக வைததுக கொண்டு மீதியை எடுதது விடலாம " எனறாா

இம மொழியைக கேளவியுறற கமபா திடீரெனறெழுநது தண்டாகாரமாய விழுநது நமஸகாரம செயது " பாமபினகால பாமபறியும" எனகிறபடி உததமரை உததமரேயறிவாாாதலால், அடியேன பரோபகாரியான முதலியாரின பெருநதனமையை உளளபடி யறிநதுகொளளாமல அவரைக கேவலம நூற்றுக்கு ஒன்றுக மதிததேன, இபபோது அவருடைய உரிமை தெரிநது அவரை ஆயிரத்துக் கோன்றுக மதிதத சபா நாயகரின் கருதது மெசசத தகுநததெனறு உணாநதேன" எனறார் சபையோா இநத நுட்பமான யுககிககு வியநது கமபனைக கொண்டாடினாாகள

யுக்தியும் புத்தியும் சித்திபயக்கும்.

ஸ்ரீமந்தினி சரிததிரம்

(139-ம பககத தொடாசசி)

ஸ்ரீ மநதினி தலைகுனிநததும சநதிராஙகதன அவளிடம மெதுவாகப போய நின்று, "மாதே நீ யாா? உன புருஷன யாவன? இபபொழுது நீ கைமபெணணு யிருபபதன காரணமென்ன?" என்று கேட்டான. இபபடி அவன கேடகவே ஸ்ரீமநதினி தலையிறககங கொணடு நின்றாள அவள கண்களிலிருநது நீா பெருகி அவள பாதப பெருவிரலிலே சொட டுச சொட்டென்று விழுநதது அபபொழுது அவள அருகே யிருநத தோழி நடநதவைகளை யெலலாம அவனுககுச சொன்னாள.

ஸ்ரீமநதினி தலைநிமிாநது, "ஐயா, எனககு நேரிட்ட துனபஙகளை யெலலாம விரிவாயக கேட்டீா? நீா என்னையறிவீரோ? நான உமமைக கனவிலே கண்டதுணடு. நீயாா? ஒளிககாமற சொலலும" என்று கேட்டாள். சநதிராஙகதன, "மாதே, நான மானிடனலலன, தேவன. இவவுலகமெலலாம ஒரு நொடியில சுற்றிவரும வலலமை எனககுண்டு. உன கணவன வேறோ உலகததிலிருக்கிறான. அவனுககு நான பிராண சிநேகன. அநத

உன காதலன இனனும இரண்டு நாட்களுககுள் உனனிடம வநது உன துககததைதத தீரபபான. நீ இதை ஒருவருடனும சொலலாதே இது தேவ இரகஸ்யம. இநதச செயதியை உனககுச சொலவதறகாக நான இவ்விடம வநதேன, நான சொலவதை நமபு நான என தேசததுககுப போய் என தாய தநதையரைப பாரககப போகிறேன ” என்று சொலலிவிட்டுக குதிரையை வேகமாய் விட்டுககொணடு போயவிட்டான

ஸ்ரீமநதினி இபபொழுது பிரமிததாறபோல நினறுவிட்டாள சிறிதுநேரம அவளுககொன்றுந தெரியவிலலை பிறகு “நான எஙகே வநதேன? யாருடன பேசினேன, பேசியது நனவோ கனவோ தெரியவிலலையே ! இது என்ன விநதை ! என்ன மாயம ?”—என்று நினைதது உடனே அருகிலிருநத தோழியைப பாரதது “ என் மனம என்னுடைய நாதனிடத்தன்றி வேறொருவரிடமும் செலலாது இபபொழுது இஙகிருநது என்னோடு பேசி மறைநத இவா என ஆருயிா நாதனைததானிருகக வேணடும இலலா விட்டால என மனம இவரிடம ஈடுபட நியாயமிலலை மயிததிராதேவி கூறியபடி சோமவாரததிற பரமசிவனைப பூசிதது வருகினறேனே, அநதப பலனதான கைகூட வநதிருககிறதுபோலும ! இதற்கேறறபடி நலல சகுனஙகளு முண்டாகினறன. சிவபெருமானுடைய திருவுளள மெபபடியிருககுமோ ?” என்று சொலலி வருநதினள

ஸ்ரீமநதினியின தோழிமாாகள நலல விவேக சாலிகள. ஆதலால அவாகள் ஸ்ரீமநதினியைப பாரதது “ அமமணீ, நீ சகல லோக சரண்யனாகிய சிவபெருமானை நமபி

யிருக்கிறாய்! அவர் பக்தாக்கிரஹரும் பரமதயாபர மூர்த்தியாதலால் உனக்குக் குறைவுவைக்கமாட்டார். கவலைப்படாதே" என்று கூறித்தேற்றி ஸ்நானம் செய்வித்து அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோனார்கள். ஸ்ரீமந்தினி தான் நதியிலே கண்ட விசேஷத்தை ஒருவருடனும் சொல்லவில்லை; அதைப்பற்றிய பிரஸ்தாபியாம லிருக்கும்படி தன் தோழிமார்களுக்கும் திட்டஞ் செய்துவிட்டாள்; சிவபெருமானையே தியானம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீமந்தினியின் புருஷனாகிய சந்திராங்கதன் நேரே தன் தந்தை சிறைப்பட்டிருக்கும் நிடத நாட்டுக்குப் போனான். அங்கே போனதும் தன்னுடன் வந்த நாக குமாரனை அத்தேச அரசனிடம் தூதனுப்பினான், தான் வந்திருப்பதையும் தன் தந்தையைச்சிறையினின்று விடுதலை செய்து தன் தேசத்தைத் தனக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றும் இல்லையேல் யுத்தத்தில் அதமாகுவேன் என்றும் தெரிவிக்கச் சொன்னான். தூதனாகிய நாக குமாரன் அந்த நாட்டு அரசனைக்கண்டு சந்திராங்கதன் யமுனையில் மூழ்கிய பிறகு நாகலோகம்போய் மிகப்பெருமையோடு வந்திருப்பதைக்கூறி அவன் சொல்லியனுப்பியிருப்பதையும் தெரிவித்தான். அவ்வரசன் அதைக்கேட்டதும் பயந்து சந்திராங்கதன் தந்தையைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்து, "உமது அரசை உமக்குத் தந்தேன், நீர்போம்" என்று அனுப்பிவிட்டான்.

ஸ்ரீமந்தினி யென்னும் உத்தமகுலமாதை மருமகளாக அடையும் பாக்கியம் பெற்றிருந்த இந்திரசேனன் என்கிற அவ்வரசன் பெருமகிழ்ச்சியோடு தன் இராஜ

யததிறகுபபோய உடனே தன மகனை அழைதது வரும படி மநதிரிமாாகளை அனுப்பினன மநதிரி மாாகள இராஜ ஆடமபாஙகளுடனும மரியாதையுடனும சென்று சநதிராஙகதனை அவன தநதையினிடம அழைததுச சென்றாாகள. சநதிராஙகதன தநதையைககணடதும பெரு மகிழ்சசியுடன பாததிற பணிநதெழுநதான அவனை இநதிரசேனன பேராநநததுடன தழுவிககொண்டு, "அபபனே, ஆறறில முழுகிபபோன நீ எப்படியடா தபபிபபிழைததாய்? என கணணே! என கணமணியே!" என்று முததமிடடான பினபு சநதிராஙகதனுடைய அன்னையோடி வநது அவனைத தழுவிககொணடு அளவிறநத சநதோஷமடைநதாள சநதிராஙகதன அவாகளுககிடையில வீறறிருநது தான நதியிலே முழுகியபின நாக லோகம போனதையும நாகராஜன அஙகே தனனை வர வேறறு உபசரிததது வெகுமதி அளிததததையும விவர மாகச சொன்னன. இநதிரசேனனும அவன மனைவியும கேடடு ஆனநத மடைநது சிவபெருமானைத தியானிதது மகனை ஆசீா வதிததனா

ஸ்ரீமநதினியின தநதைககு இநதிரசேனன தன மகன வநத செயதியைககுறிததுத திருமுக மெழுதி யனுபபினன. ஸ்ரீமநதினியின தநதை சிததிரவாமன திருமுகங கணடதும பெருமகிழசசிகொணடு, தன புத திரியை வரவழைதது, "அமமா! நீ சிவபெருமானைப பூசிதது வநத பயன கிடைதது விடடது. உன கணவன பிழைதது வநது விட்டான, இதோ திருமுகம வநதிருக கிறது உன மாமனரிடமிருநது" என்று கூறித திரு முகததை அவளுககுக காடடிப பினபு தன மனைவியை அழைதது 'நிடத நாடடுககுப புறபபடவேணடும. இப பொழுதே ஆயததபபடு" என்றன.

ஸ்ரீமநதினியின தாய அவளுககு மஙகளஸ்நானஞ் செயவிதது ஆடையாபரணஙகளா லலஙகரிததுச சகல வைபவஙகளுடன பிரயாணமானள. அரசனும கொடி

படைகளுடன சநதோஷமாகப புறபபட்டான. நகர மெங்கும இசசெய்தி பரவியது. எலலோரும உற்சாகங கொண்டு 'அரசனை வழிவிட்டார்கள் அரசன நீடத நாட்டை யடைநததும, இநதிரசேனன தன மநதிரி பிரதானிகளுடன எதிர்கொண்டு வநது தன அரண்மனைககு அழைததுக கொண்டுபோய் உபசரிததான இபபொழுது சநதிராஙகதன வநது தன தநதையையும தன மாமனாரையும மறறுமஙகுளள பெரியவாகளையும பணிந

ஸ்ரீமநதினியின தநதை தன மருமகனை இருகரங கொண்டு தூககிவிட்டு ஆசீாவதிததது, "ஸ்ரீமநதினியும நானும உயிர்பிழைததோம சிவபெருமான திருவருள புரிநதார ஜகதீசனை நம்பினோா கைவிடப படுவதில்லை எனபதைக கணடோம" என்று சநதோஷிததான. பிறகு எலலோருமிருநது ஒரு நலல நாளில ஸ்ரீமநதினியைச சநதிராஙகதனுககு மறுமணஞ் செயவிததாாகள. அபபால இநதிரசேனன தன மனைவியுடன தன நகரம போயச சோநதான

ஸ்ரீமநதினியும அவள மணாளனும பூவும அதன மணமும்போல ஒறறுமையாய் வாழநது வநதாாகள பிறகு சநதிராஙகதன தன தநதையினிட மிருநது அரசுரிமை பெறறுன சநதிராஙகதனைக குடிகளெலலோரும அரசனாக ஏறறுககொளவதில பெருமகிழ்ச்சி யடைநதாாகள. சநதிராஙகதனின தநதை தவம புரியக காட்டுககுச சென்றான. சநதிராஙகதன நீதி தவறுமல அரசு புரிநது வநதான ஸ்ரீமநதினி தனககு இததகைய பாககியததைத தநத சோமவார விரதத்தை இன்னும விமரிசையாகவும சிரததையாகவும செயது வநதாள அதனால அவள பேரும பெருமையும பெருவாழவும அடைநதாள. முடிவில ஸ்ரீமநதினியும அவள கணவனும சிவபெருமானுடைய திருவருளுக குரியவாகளாகிப பேரினப வீடடைநதனா.

அறநெறிக்கும்மி

127-ம் பக்கத் (தொடர்ச்சி)

பசித்துவந் தோர்க்கன்னம் பரிந்திடவே வேண்டும்
பட்சமு டனவர் வேற்றுப் பெண்ணே
விசித்திட வாடைக ளில்லாத வர்க்காடை
மேன்மையாய் நல்கவும் வேணுமடி (14)

அன்னத்தா லன்பர்கள் திருப்தி யடைந்திடில்
ஆறுமுகன் மகிழ் கொள்வானடி
மன்னுல கிலவிதைக் காட்டினு மோரறம்
மாந்தர்க ளுக்கென்று மில்லையடி (15)

கல்வியி லாயினும் செல்வத்தி லாயினும்
கையா லியன்றமற் றெவற்றாலும்
அல்வினை யாலே அவையில்லா மாந்தர்க்கு
ஆயிழையே உதவ வேணுமடி. (16)

அன்னியர்க் கென்று முதவி புரியவே
யாண்டவன் நம்மைப் படைத்தானடி
அன்னமே இங்கிதை யறியாமல் வாழ்நாளை
அவமாய்க் கழிப்பது மாண்பாமோ. (17)

மற்றவர் செய்நன்றி அறிதலு மல்லதும்
மாதரசே சிறிதெண் ணாமல்
கத்துந் தரங்கக் கடலுல கத்திலே
கடமை செலுத்தவே வேணுமடி (18)

தந்தம் நிலைமைக்குத் தக்கபடி யாய்ந்து
தந்தங் கடமை தவறாமல்
அந்தம தாயிங்கு வாழ்ந்துவ ருவதே
அறநெறி யாகுமே தோழிப்பெண்ணே (19)

முப்பத்தி ரண்டுவ கையில் தருமத்தை
முன்னோர் முறையின் முடிப்பாயேல்
அப்பன் முருகன் திருவருள் காத்திடும்
ஆனந்த மாமடி தோழிப்பெண்ணே. (20)

S R. கணபதி சுப்ரமண்ய அய்யா,
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
போர்டு ஹைஸ்கூல், கொள்ளேகாலம்.

திருக்குறள்.

அறத்துப்பால்.

மூனறாம அதி* -நீததாாபெருமை

ஒழுககதது நீததாா பெருமை விழுபபதது
வேண்டும பனுவற றுணிவு (1)

துறநதாா பெருமை துணைககூறின வையத
திறநதாரை யெண்ணிககொண டறறு (2)

இருமை வகைதெரிந தீணடறம பூணடாா
பெருமை பிறஙகிற றுலகு (3)

உரனெனனுந தோட்டியா னோரைநதுங காபபான
வரனெனனும வைபபிறகோர் விதது. (4)

ஐநதவிததா னாற்ற லகல்விசுமபு ளாாகோமான
இநதிரனே சாலுங கரி (5)

செயறகரிய செய்வாா பெரியா சிறியா
செயறகரிய செயகலா தாா. (6)

சுவையொளி யூறோசை நாறறமென றைநதின
வகைதெரிவான கட்டே யுலகு (7)

நிறைமொழி மாநதா பெருமை நிலததது
மறைமொழி காட்டி விடும. (8)

குணமெனனுங குனறேறி நினறாா வெகுளி
கணமேயுங காதத லரிது. (9)

அநதண ரெனபோ ரறவோாமற றெவ்வுயிாக்குஞ்
செநதண்மை பூணடொழுக லான. (10)

* கருத்துரை அடுததமாததததில் வரும.

THE TATA PRINTING WORKS, 5, THAMBU CHETTY ST., MADRAS.

கைகேயி ஸ்ரீராமசந்திரனைக் காட்டுக்கனுப்புதல்